

CERCETAȚI SCRIPTURILE —

Partea 8, RUT 1

În timp ce suntem în picioare, să deschidem Bibliile la Ioan 5.39:

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți Viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”

Să mergem și la Matei 13 și să citim începând de la versetul 10:

„Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „De ce le vorbești în pilde?”

Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.”

Căci celui ce are, i se va da și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are.”
(v.10-12).

Ca să putem înțelege tainele Împărăției, noi trebuie să avem deja ceva, pentru că celui ce are, i se va da.

Aici avem un limbaj foarte ciudat, o terminologie ciudată pentru că ni se spune că dacă avem deja, vom primi, ni se va da și vom avea din prisos. Dar de la cel ce nu are, i se va lua chiar și ce are. Cu alte cuvinte, omul acela are ceva, dar nu are lucrul potrivit, nu are ceea ce trebuie. Nu este faptul că nu are nimic, ci problema este că al doilea grup nu are ceea ce are primul grup. Și ce nu are? Sămânța lui Dumnezeu, alegerea mai dinainte a lui Dumnezeu. Dacă aveam această Sămânță, ni se va da mai mult, dar dacă nu o avem, ni se va lua chiar și ceea ce avem. Aleluia!

„De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg.” (v. 13).

Noi vedem că Isus a învățat în mod intenționat în pilde, și a făcut aceasta pentru că există un anumit grup care a fost rânduit mai dinainte să cunoască tainele Împărăției. Așadar, există un grup care este rânduit să le cunoască, și un alt grup care nu este rânduit să le cunoască. Grupul care a fost rânduit să le cunoască are ceva, iar cel care

nu a fost rânduitor, nu are.

Dacă ne regăsim în categoria celor care au
ceva și tainele au fost deschise pentru noi, ar trebui să fim
cei mai fericiți
oameni de pe această planetă, pentru că aceasta nu este pentru
toată lumea,
ci este o poziție deosebită, în care nu v-ați pus voi, nu ați
făcut nimic ca să
ajungeți acolo și nu ați avut nimic de-a face cu aceasta, ci
Dumnezeu a
rânduitor-o încă înainte de întemeierea lumii. Și dacă Dumnezeu
mi-a
descoperit tainele, nu în sensul că „eu repet ceea ce a spus
altcineva”, ci văd
tabloul, este real, este o realitate pentru mine, îl văd și
sunt parte din el,
aceasta ar trebui să mă facă să strig și să fiu fericit în
fiecare zi a vieții
mele.

Aici totul este greu, este o luptă, suntem
bolnavi, avem probleme financiare, dar nimic nu ne poate lua
ceea ce avem deja,
nimic nu poate opri tainele să fie deschise în viața noastră,
iar după
încheierea acestei vieți de zbucium, de durere și de
suferință, ne vom întoarce
de unde am venit.

Așadar, Mesajul nu este o formă nouă de
credință, nu este altceva, nu este ceva puțin mai bun sau mai
sus, ci este mai
mult decât aceasta; Mesajul este Hristos și a venit ca să ni-L

descoperire pe
Hristos. Cu alte cuvinte, Mesajul a venit pentru a ne
descoperi pe noi,
nouă înșine.

Ce a fost deschiderea Pecetilor? Descoperirea
lui Hristos. Cine a fost identificat în această deschidere a
Pecetilor? În **Pecetea întâi** ni s-a spus:

*„Nu vă
voi mai numi Biserică, ci vă voi numi Mireasă, ca să
înțelegeți.”*

Astfel, ar trebui să fiți fericiți, dacă ați
fost dezveliți sub aceste Peceti.

În mesajul **„Răscumpărătorul înrudit”** din anul 1960, scrie:

*„Povestea
aceasta a fost scrisă, iar când bărbații sfinți care au
încercat să pună
împreună, în Biblie, toate manuscrisele Vechiului Testament...
Cartea lui Rut a
fost una din minunatele Cărți pe care ei le-au acceptat. De
ce? Dacă nu este
decât o poveste de dragoste, de ce a fost acceptată de
scriitorii și vechii
înțelepți ca fiind o Carte inspirată? Pentru că în Ea există o
descoperire
ascunsă.”*

Cartea lui Rut nu este decât o altă pildă din Biblie, în care există o descoperire ascunsă. Noi am putea s-o citim de nenumărate ori și cu toate acestea să nu înțelegem pilda ascunsă în ea, dar dacă o înțelegem, ne va fi descoperită taina.

„Iar dacă înțelegeți adevăratul înțeles al acestei descoperiri ascunse, vă va aduce cu adevărat aproape de Dumnezeu.

În această dimineață, eu mă rog din tot sufletul ca Dumnezeu să captiveze atât de mult fiecare inimă, încât El să Se descopere în această poveste așa cum este, ce este pentru voi și cum să-L primiți, pentru că dacă veți înțelege aceasta, totul este atât de simplu încât vă veți întreba cum de ați putut trece peste toate acestea. Dar poate fi descoperită numai de Duhul Sfânt.”

Aceasta este partea uimitoare a tainelor care sunt descoperite. Dacă mergem și recitim Biblia, vedem că cuvintele nu s-au schimbat; nu este o versiune nouă și nici o variantă actualizată, ci este aceeași Biblie King James care se citește din anul 1611. Cerneala de pe hârtie nu s-a schimbat, dar Biblia a devenit o Carte nouă. S-a schimbat pentru noi, dar Biblia în Sine nu s-a schimbat deloc. Adevărul este că eu m-am schimbat, nu Ea. Dacă

Ea este aceeași,
iar eu o văd diferit și o citesc diferit, înseamnă că nu
paginile Bibliei s-au
schimbat, ci schimbarea este în interiorul meu. Suntem atât de
mulțumitori
Domnului pentru aceasta. Atât de mulțumitori.

De fiecare dată când o citim, Biblia este o
Carte nouă. De fiecare dată când mă întorc la Cuvânt, Se
deschide și Se
desfășoară în mod constant, ceea ce înseamnă că Mireasa se
maturizează, crește
în poziția care i-a fost rânduită mai dinainte. Dar dacă vă
întoarceți din nou
la același Mesaj și este același Mesaj pe care l-ați citit de
o duzină de ori,
dacă vă întoarceți la Cuvânt și este același Cuvânt pe care l-
ați citit de o
duzină de ori, dovediți că v-ați oprit din creștere.

Eu spun: „Doamne, nu îngădui să mă opresc din
creștere. Te rog să continui să deschizi tainele, să continui
să mi le
descoperi, astfel încât Cuvântul să fie tot timpul nou, să fie
proaspăt de
fiecare dată când Îl deschid.” Este ca și cum aș spune: „Știu
că am citit acest
Mesaj, știu că am făcut semne pe unde am trecut, dar este ca
și cum nu am mai
citit niciodată această porțiune. Este ca și cum aș citi
pentru prima dată,
deși am făcut-o de nenumărate ori.”

De aceea, atunci când venim la biserică, nu

trebuie să concepem un program sau să facem ceva prin care să-i determinăm pe oameni să vină la biserică, pentru că tot ce trebuie să facă ei este să vină să vadă Cuvântul deschis, frângerea Pâinii, și se vor întoarce înapoi. Sămânța lui Dumnezeu se va întoarce săptămână după săptămână pentru că cea mai minunată parte a vieții noastre este să vedem Cuvântul frânt, deschis și dezvăluit. Aleluia!

În continuare, fratele Branham a spus:

„Mulți care citesc Biblia, o citesc pagină cu pagină, dar așa nu veți înțelege niciodată, pentru că este scrisă în pilde, iar Isus I-a mulțumit lui Dumnezeu că a rânduit-o așa și a spus: Ai ascuns-o de ochii înțelepților și a învățătorilor, și o vei descoperi pruncilor.”

Așa cum am spus adesea, iar doamna Branham este acolo în spate în dimineața aceasta... Când sunt plecat peste mări, ea îmi scrie o scrisoare și îmi spune: „Dragă Bill, în seara aceasta stau aici cu copiii și mă gândesc la tine.” Ea va continua și îmi va scrie tot ce dorește să-mi spună, iar eu o iubesc și o cunosc atât de bine încât pot citi printre rânduri. Eu știu exact ce spune ea,

fie că o scrie în scrisoare sau nu. Înțelegeți? Eu știu ce spune ea. De ce?

Pentru că între noi este încheiată o unire, suntem una. Înțelegeți? Ea cunoaște natura mea și eu o cunosc pe a ei.”

Aici, fratele Branham ia ca exemplu o scrisoare scrisă de soția lui când era plecat peste mări. Ea îi scria o scrisoare în care dorea să-i spună anumite lucruri, anumite emoții, sentimente, faptul că îi era dor de el, dar nu voia ca oricine ar fi luat acea scrisoare să-i cunoască cele mai adânci dorințe sau tot ceea ce dorea să-i transmită, deoarece ar fi fost rușinos sau poate ar fi făcut-o să roșească puțin. De aceea, ea îi scria în așa fel încât numai el putea înțelege mesajul pe care încerca să i-l transmită. Cum știa ea că el va înțelege mesajul celor spuse de ea? Pentru că erau atât de apropiați încât el cunoștea natura ei și ea o cunoștea pe a lui. Astfel, ea știa să așeze cuvintele în așa fel încât el le înțelegea.

Acesta este felul în care a scris Dumnezeu Biblia. Este o scrisoare de dragoste, iar El a scris-o în așa fel încât noi putem s-o citim de nenumărate ori și să nu înțelegem niciodată Mesajul.

Mesajul nu este: „Copiii au mers la culcare, iar eu sunt singură.” Nu acesta este mesajul, ci: „Mi-e dor de

tine, îmi doresc
să fii lângă mine.”

Noi putem citi Biblia la infinit și să nu
înțelegem niciodată Mesajul. Dar dacă am intrat în acea unire,
în apropierea în
care cunoaștem natura Lui și El cunoaște natura noastră, nu
vom mai citi Biblia
ca pe o carte oarecare, ca pe o carte scrisă de altcineva, ci
o citim ca și cum
ar fi scrisă numai pentru noi, chiar acum, astăzi. Acesta este
felul în care ar
trebui să citim Biblia. Nu ca și cum ar fi scrisă pentru cei
care au trecut
pentru prima dată Iordanul în Palestina. El nu a scris-o
pentru ei, ci pentru
noi: „O, El a scris-o pentru ei! Acelea sunt poruncile date
pentru ei în
călătoria Exodului.” Nu! Acelea sunt porunci date pentru noi
în călătoria
noastră. Amin! Iar atunci, vom ști ce încercă să ne spună El.

Să mergem la Matei capitolul unu, și
să continuăm subiectul nostru:

*„Cartea
neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.*

*Avraam
a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe
Iuda și frații
lui...”*

Noi putem vedea că aici nu sunt menționați frații lui Iuda, ci doar Iuda. De la acest punct, va fi urmărită numai linia lui Iuda, deoarece a fost profețit că el va avea sceptrul și că din Iuda va ieși Dătătorul Legii.

Aș vrea să citesc cele două versete care spun aceasta. Este vorba de Geneza 49.8-10:

*„Iudo,
tu vei primi laudele fraților tăi. Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi.
Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta.*

*Iuda
este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, Ca o leoaică: cine-l va scula?*

*Toiagul
de domnie nu se va depărta din Iuda, Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, Până va veni Șilo, Și de El vor asculta popoarele.”*

Aici, Iacov își binecuvântează copiii și spune ce urma să se întâmple cu ei. Dintre cei doisprezece fii ai săi, Iuda era cel care urma să aibă sceptrul, linia dătătorilor Legii, pentru că din el urma să iasă linia Împărătească.

Să mergem la 1 Cronici 5.1-2, pentru a relua aceasta:

„Fiii

lui Ruben, întâiul născut al lui Israel – căci el era întâiul născut, dar, pentru că a spurcat patul tatălui său, dreptul lui de întâi născut a fost dat fiilor lui Iosif, fiul lui Israel. Totuși Iosif n-a fost scris în spițele de neam ca întâi născut.

Iuda a

fost în adevăr puternic printre frații săi și din el a ieșit un domnitor, dar dreptul de întâi născut este al lui Iosif.”

Așadar, dreptul de întâi născut i-a aparținut lui Ruben care a fost întâiul născut din prima soție, Lea, dar i-a fost luat și dat întâiului născut al celei de-a doua soții, Rahela. Rahela a fost femeia pe care Iacov a dorit-o de la început. El nu a dorit niciodată să se căsătorească cu Lea, ci cu Rahela.

Acest lucru este foarte important pentru că încă înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a dorit o Mireasă dintre neamuri.

Dar ca să ajungă la o Mireasă dintre neamuri, El a trebuit să vină s-o

răscumpere mai întâi pe Lea, a trebuit să lucreze șapte ani pentru Lea, iar

după aceea a putut să aibă o Mireasă dintre neamuri, pe Rahela; și după ce a avut-o pe Rahela, a trebuit să lucreze încă șapte ani pentru ea, a trebuit să treacă prin cele șapte epoci ale Bisericii. Dar la sfârșitul celor șapte ani s-a născut Iosif, iar Iosif este întâiul născut al femeii dorite.

Așadar, când a păcătuit Ruben – el a trebuit să păcătuiască, să cadă, pentru că aici trebuia afișat Planul lui Dumnezeu -, deci, când Ruben a căzut în păcat, dreptul de întâi născut nu a trecut de la el la Levi, al doilea născut al lui Lea, ci a trecut la întâiul născut al Rahelei, care este Iosif, un simbol al lui Hristos. El a primit drepturile de întâi născut.

„Iuda a fost în adevăr puternic printre frații săi și din el a ieșit un domnitor, dar dreptul de întâi născut este al lui Iosif.” (v. 2).

Iuda a fost cel de-al patrulea fiu al lui Iacov, al lui Israel și a fost izbăvitorul, linia împărătească. Unu, doi trei, patru, „patru” fiind cifra izbăvirii a lui Dumnezeu. Noi știm că Împăratul avea să vină prin cel de-al patrulea născut, iar această cifră „patru”, o vom găsi pretutindeni în Biblie, la fel ca pe „șapte” și celelalte cifre.

Spun aceste lucruri ca o recapitulare. De aceea, am parcurs linia lui Iuda, pentru că Matei a descris linia Împăratului. Avem Matei, Marcu, Luca și Ioan, cifra „patru” din nou; avem patru heruvimi care stau în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu, în jurul tronului ispășirii, fiecare având patru fețe cu patru chipuri pe ele: leu, vițel, om și vultur.

Matei este Evanghelia Leului, de aceea începe cu linia Împăratului. Este desăvârșit, tot ce este în această Biblie este desăvârșit. Începem de la început și vedem legământul cu Avraam, cu David, iar acum îl avem pe Isus Hristos, Fiul lui Avraam, Fiul lui David. De ce s-a sărit la sute de ani depărtare? Pentru că sunt două legăminte: un legământ conform căruia Sămânța lui Avraam va stăpâni porțile vrăjmașului, va stăpâni totul, aceasta fiind o făgăduință de restituire a tot ceea ce a pierdut Adam. Această făgăduință a fost dată Seminței lui Avraam, iar Hristos a venit ca Sămânță a lui Avraam și ca Fiu al lui David, pentru că lui David i s-a făgăduit că va avea un Fiu care va sta pentru totdeauna pe scaunul lui de domnie.

Aceste două legăminte s-au unit în Hristos.
Este frumos!

Matei este Evanghelia Leului, a Împăratului

care urma să vină, începând cu moștenirea, cu linia Împăratului.

Să citim mai departe:

„Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram;

Aram a născut pe Aminadab; Aminadab a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon;

Salmon a născut pe Boaz, din Rahav; Boaz a născut pe Obed, din Rut; Obed a născut pe Iese.”
(Matei 1.3-5).

Tocmai am trecut prin povestea lui Rahav, iar astăzi vom merge mai departe la **Rut**, și vom petrece ceva timp vorbind despre ea. Pe măsură ce ajungem la Rut, vedem că ea și Rahav sunt legate. De fapt, între toate aceste femei există o legătură, această linie este foarte strâns legată, iar noi vom intra în ea în mai multe feluri, dar poate nu o vom face astăzi, ci în viitor. Totuși, aș vrea să merg puțin înapoi și să pun piatra de încheiere asupra lui Rahav, pentru că

nu vom putea înțelege ce se petrece în Cartea lui Rut dacă nu înțelegem ce s-a întâmplat cu Rahav.

Există un citat pe lângă care am trecut data trecută când am predicat. Când am ajuns acasă, nu mi-a venit să cred că am trecut pe lângă el, pentru că era citatul meu preferat din toată predica. Dar astăzi vreau să-l împărtășesc cu voi.

Când copiii lui Israel au trecut Iordanul ca să intre în țara făgăduită și s-o ia în stăpânire, primul obstacol pe care l-au întâlnit acolo a fost marea denomițiune din Ierihon. Ei aveau încredere în zidurile lor și se spunea că și-au închis porțile cetății din pricina israeliților. Nimeni nu ieșea afară și nimeni nu intra înăuntru. Așadar, și-au trasat foarte bine granițele denomiționale și au zis: „Nu vom auzi erezia voastră, doctrina voastră falsă!” Ei au închis ușile trezirii, a Adevărului care venea în țară, dar era prea târziu pentru că două iscoade se strecuraseră deja înăuntru. Fratele Branham a spus că probabil au fost doi băieți cu casete, care s-au strecurat înăuntru și le-au dat drumul ca să fie ascultate, iar Rahav a auzit Mesajul și l-a crezut. Și pentru că a crezut, a primit un semn adevărat pentru ca toată casa ei să fie salvată. Dar casa ei nu a fost salvată de faptul că s-a dat un semn, ci ei au trebuit să o creadă și să

intre sub semnul ei. Nu a fost o vrajă magică prin care ea a putut să meargă și să sune alarma semnului ei zicând: „Toată casa mea este salvată.” Nu!

Instrucțiunile spuneau: „*Toți cei care sunt în casa ta*”, iar fratele Branham a spus: „*în casa credinței*”. Așadar, ea a trebuit să meargă la ei și să le împărtășească mesajul, iar ei trebuiau să o creadă.

Rahav deținea semnul. Când iscoadele au plecat, când au părăsit cetatea, în Ierihon era o singură femeie smerită care deținea taina salvării de judecata care urma să vină. Femeia aceea micuță deținea taina, iar ca să ajungi în locul în care puteai fi salvat de judecata care urma să lovească, trebuia să asculți ceea ce avea de spus ea și să crezi în cele spuse de ea.

Gândiți-vă cât de greu a fost acest lucru în zilele Ierihonului, pentru că nu era vorba de primar, de guvernator, de un preot, de un înțelept sau de un învățat, ci era vorba de o curvă, de o femeie pe care toată lumea o cunoștea ca fiind o curvă. Ea era cea care deținea taina, ea avea Mesajul și un semn adevărat, ea era cea care aducea calea pentru a scăpa de judecata care urma să vină, iar cei care voiau să scape, trebuiau să asculte de micuța femeie curvă din Ierihon.

De ce credem că este atât de ciudat că astăzi

trebuie să ascultăm ceea ce spune Mireasa, pentru a scăpa de judecata care va veni? De ce acest lucru este atât de complicat de vreme ce s-a întâmplat deja? Există o femeie micuță și smerită care a fost izgonită. Denominațiunile s-au închis împotriva Israelului, dar există o Femeie care cunoaște taina, iar prin credință, prin exprimarea credinței ei, i s-a dat un semn adevărat pentru ca oricine vine sub acest semn, să poată fi mântuit. Amin!

Noi știm că ei au trecut dincolo și au înconjurat cetatea, trecând prin epocile bisericilor, au înconjurat-o de șase ori, timp de șase zile, ei au înconjurat-o o dată în fiecare zi, dar când au ajuns în ziua a șaptea sau în cea de-a șaptea epocă a Bisericii, a trebuit să fie înconjurată de șapte ori pentru că toate cele șapte epoci trebuiau explicate în a șaptea. Tot ce a fost lăsat pe dinafară, toate cele șapte taine, tot ce au lăsat pe dinafară reformatorii, în cadrul celor șapte epoci ale bisericii, trebuia explicat acum. De aceea a fost înconjurată cetatea de șapte ori, toate capetele lăsate libere din toate cele șapte epoci ale bisericii fiind legate împreună, în a șaptea; iar după înconjurarea de șapte ori a cetății, toți cei șapte preoți cu cele șapte trâmbițe au sunat împreună ca un singur Tunet, o singură bubuitură; poporul li s-a alăturat strigând și zidurile s-au prăbușit.

Acum voi citi citatul pe care am vrut să-l împărtășesc cu voi. Este din **Pecetea a șaptea**:

„Observați, când au fost anunțate Pecețile, toate au fost într-o mare armonie Divină care chema un grup de oameni. A fost sunetul unei singure Trâmbițe și au fost rupte șapte Peceți.”

Să ne întoarcem la Iosua 6.20 și să citim aceasta:

„Poporul a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare.”

Toți cei șapte preoți trebuiau să sune, ei reprezentând mesagerii celor șapte epoci ale bisericii, pentru că fiecare mesager al bisericii a adus un mesaj. Fratele Branham a spus că ei au rupt o Pecete și au adus un Mesaj care a fost respins, după care mesagerul a fost retras din scenă și a fost turnată o urgie. Fiecare mesager a sunat din Trâmbița Evangheliei ca să-i adune pe cei aleși și să declare un război, un război duhovnicesc.

Așadar, avem șapte preoți care au sunat din

trâmbițe, Cuvântul deplin din toate cele șapte epoci, toate sunând deodată.

„...Când

*a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare, și zidul s-a prăbușit;
poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înainte. Au pus mâna pe cetate.”*

**În Pecetea
a șaptea citim:**

*„Observați,
când au fost anunțate Pecețile, toate au fost într-o mare armonie Divină care
chema un grup de oameni. A fost sunetul unei singure Trâmbițe
și au fost
rupte șapte Peceți.”*

Același lucru s-a întâmplat în zilele noastre. Ce a frânt zidurile denominaționale din viața noastră? Descoperirea celor șapte Peceți. Zidurile acelea au fost făcute una cu pământul. Ce a trebuit să facem în legătură cu înțelegerea noastră trinitară, cu învățătura noastră falsă cu privire la Sânge, la botez, la dumnezeire? Ce a trebuit să facem pentru ca acel zid să fie dărâmat în mintea noastră? Să auzim Trâmbița, să recunoaștem că este Jubileul și să strigăm biruința. Tot ce a trebuit să facem noi a fost să spunem: „Amin! Aceasta nu este

nimic altceva
decât Adevărul!" Nu a trebuit să facem nimic altceva decât să
recunoaștem
acel anumit Sunet, iar când s-a întâmplat aceasta, a trebuit
să spunem „Amin”,
să strigăm, să ne bucurăm în Jubileu odată cu Trâmbița și să
spunem: „Suntem
liberi, biruința este a noastră!", și zidurile denominaționale
au început să se
prăbușească în jurul nostru. Amin!

Să citim mai departe:

*„...și
au nimicit-o cu desăvârșire, trecând prin ascuțișul sabiei tot
ce era în
cetate, bărbați și femei, copii și bătrâni, până la boi, oi și
măgari.*

*Iosua a
zis celor doi bărbați care iscodiseră țara: „Intrați în casa
curvei și scoateți
din ea pe femeia aceea și pe toți ai ei, cum i-ați jurat.”
(Iosua 6.21-22).*

Aceasta este partea la care am vrut să ajung
pe măsură ce trecem mai departe.

În mesajul „**Semnul**” din anul 1963 scrie:

„Când

mâna lui Dumnezeu a distrus acea cetate mare, simbolul
Semnului a ținut casa sa
în picioare. Amin. Cum? Semnul se afla pe casa ei, când restul
cetății a fost
scuturată până la pământ. Ce era aceasta? Ce era aceasta?
Iosua, mesagerul lui
Dumnezeu! Însuși Dumnezeu a recunoscut mesajul mesagerului
Său.”

Aceasta ar trebui să ne facă cu adevărat
fericiți. Dumnezeu Însuși a recunoscut Mesajul mesagerului
Său, pe măsură ce
prăbușea zidurile și făcea una cu pământul o cetate puternică;
El a putut ține
casa aceea în picioare, a putut s-o conserve în timp ce orice
altceva a căzut
jos, sub nimicirea Sa. Dar de ce a făcut El aceasta? Pentru că
mesajul
mesagerului Său a fost crezut, prin credință, în casa aceea
micuță, iar
Dumnezeu a onorat aceasta, a onorat mesajul mesagerului Său.
Și dacă Dumnezeu
l-a onorat în ziua aceea, nu-L va onora și astăzi?

De aceea, ne putem odihni sufletul pe aceasta,
putem fi siguri că Dumnezeu va onora Mesajul mesagerului Său,
pentru că
Dumnezeu a chemat mesagerul, Dumnezeu l-a legitimat și
Dumnezeu l-a uns să
predice. Astfel, nu este treaba noastră să spunem unde a avut
dreptate și unde
nu, unde a făcut greșeli, ci datoria noastră este să credem
Mesajul lui, și
Dumnezeu Însuși Îl va onora. Amin!

Nu a fost de datoria lui Rahav să spună: Cred că Iosua s-a înșelat puțin; cred că atunci când au venit cele două iscoade și au pus caseta aceea, a existat ceva greșit acolo!" Nu era de datoria ei să facă ordine în aceste lucruri, ci datoria ei era să creadă, și a crezut.

Nu este de datoria noastră să-l corectăm pe profet, nu este datoria noastră să ne folosim înțelegerea și intelectul sau o concordanță, ca să-l corectăm. Datoria noastră este să credem. Credeți Mesajul, iar Dumnezeu va onora Mesajul mesagerului Său. Acest Mesaj făgăduiește o Răpire, o luare în văzduh înainte să cadă prima bombă. Credeți că Dumnezeu va eșua în a onora Mesajul mesagerului Său? Categorie nu! Atunci, tot ceea ce vreau să fac eu este să cred Mesajul; să stau cu Mesajul pentru că Dumnezeu l-a chemat pe mesager, l-a legitimat, l-a sprijinit, i-a spus să predice și i-a dat Cuvântul Său. Iar eu Îl cred și-mi odihnesc sufletul pe aceasta. Aleluia!

El a continuat prin a spune în „**De ce păstori**” din anul 1964:

„Aș putea spune un alt motiv, observați, copilul s-a născut în Betleem. Așa cum am spus cu câțiva ani în urmă aici, în tălmăcirea greacă „Betleem” înseamnă „Casa Pâinii lui Dumnezeu.” Noi am dovedit

în Scripturi că El nu putea să vină în nici un alt fel. Betleemul a fost fondat de Rahav și de soțul ei. Rahav a fost o curvă și a fost curtată de un general din armata israelită, după ce au luat Ierihonul. Ea a crezut Mesajul lui Dumnezeu, prin credință, în starea în care era și a fost salvată.”

Aceasta este partea care îmi place: „*Ea a crezut Mesajul lui Dumnezeu, prin credință, în starea în care era.*” Rahav nu a trebuit să iasă din starea în care era și apoi să creadă. Ea a crezut în starea în care era, ca și curvă, în cetatea ei. Nu a trebuit să-și curețe mai întâi viața, ci a crezut pur și simplu și a fost mântuită. Noi știm că după aceea a fost scoasă afară din tabără, din tabăra Israelului, a denominațiunilor, iar Salmon a ieșit și el afară din tabără și a găsit-o acolo, cei doi unindu-se afară, pentru că Îl găsim pe Hristos înafara taberei. El a ieșit afară din tabără și s-a unit cu ea, iar noi trebuie să ieșim afară din tabără și să ne unim cu El. Rahav a trecut de la curva din Ierihon, la soția lui Salmon, iar Salmon, prin dreptul de întâi născut, era următorul pe linia împărătească a lui Iuda.

Așadar, linia lui Iuda a trecut de la un întâi născut la altul, până când am ajuns la Salmon care a fost prințul din casa lui Iuda, iar prințul din casa lui Iuda, a găsit-o pe

Rahav înafara
taberei și s-a căsătorit cu ea, și dintr-o dată, ea s-a
schimbat din curvă în
prințesă.

Ați făcut voi această schimbare, de la o
persoană denominațională sau lumească la o prințesă? Poate lui
Rahav i-a luat
ceva timp pentru a se obișnui cu aceasta, dar a trebuit să se
obișnuiască, a
trebuit să înceteze să se mai comporte ca și curva din Ierihon
și să înceapă să
se comporte ca și prințesa din casa lui
Iuda, pentru că aceasta era ceea ce era ea. Iar ceea ce a
făcut-o prințesă, a
fost căsătoria. Ea nu putea să se facă prințesă, ci tot ce a
putut face, a fost
să creadă Mesajul. Ea a crezut Mesajul, iar Acesta a salvat-o
și a scos-o
afară din tabără. Dacă credeți Mesajul, El vă va salva și vă
va scoate
afară din tabăra părerilor omenești, afară din tabăra
propriilor voastre
părerii, a felului vostru lumesc, acesta fiind locul în care Îl
veți întâlni pe
Hristos, într-o unire invizibilă cu Hristos. Acesta este locul
în care sunteți
schimbați.

Rahav nu a putut să spună: „Tratați-mă mai
bine, tratați-mă cu respect, pentru că eu nu sunt o curvă, ci
sunt o femeie
cinstită.” Ea nu a putut să spună aceasta bazându-se pe
meritele ei, pentru că
nu avea nici un merit în starea în care se afla.

Astfel, înțelegem că credința în Mesajul lui Dumnezeu este cea care i-a adus salvarea în ziua distrugerii Ierihonului; credința aceea i-a ținut casa în picioare și i-a obligat pe slujitorii lui Dumnezeu să o ia și să o ducă înafara taberei.

Iar acolo, ea l-a întâlnit pe Salmon, prințul din casa lui Iuda, s-a căsătorit cu el și totul în viața ei s-a schimbat.

Ne putem vedea pe noi înșine aici? Totul s-a schimbat. Titlul ei s-a schimbat și statutul ei s-a schimbat. Eu nu cred că Salmon

ar fi stat liniștit dacă cineva i-ar fi numit mireasa „curvă”. Fratele Branham

a spus că el era un general în armata israelită și cred că dacă cineva ar fi

vorbit-o pe Rahav de rău, ar fi avut probleme mari, pentru că ea nu era curva

Rahav, ci doamna Salmon, doamna Salmon ben Iuda. Deci, nimeni nu putea să-i

spună nimic. Apoi, ea a intrat în țară, iar pe măsură ce Iosua a împărțit țara,

a existat o porțiune care i-a revenit lui Salmon, aceasta fiind Betleemul.

Rahav și soțul ei au întemeiat Betleemul, Betleem fiind Casa Pâinii lui

Dumnezeu. De aceea, Hristos, Omul care a venit din ceruri, Mana care s-a

coborât din ceruri, a trebuit să Se nască în Betleem. Cum a fost întemeiat

Betleemul? Betleemul a fost întemeiat de Rahav și Salmon. Acum, începem să

vedem Scrisoarea de dragoste a Bibliei conturându-se ca niciodată înainte.

Fratele Branham a spus că aceasta este o singură Poveste, și într-adevăr este o

singură Poveste. Amin!

Din cauză că Rahav s-a căsătorit cu Salmon,
iar Salmon a primit Betleemul, Cezar a fost forțat să taxeze
pe toată lumea. De
ce a existat o impozitare a întregii țări? Pentru că Rahav și
Salmon s-au
stabilit în Betleem. De aceea a fost o impozitare a întregii
lumi. Întreaga
lume se mișca în conformitate cu Planul lui Dumnezeu. Guverne
seculare se
mișcau pentru a împlini Planul lui Dumnezeu, pentru că Hristos
trebuia să Se
nască în Betleem; pentru că Betleemul a fost întemeiat de
această femeie dintre
neamuri care se căsătorise cu prințul din Iuda. Aceasta l-a
silit pe Cezar să
anunțe o impozitare. De ce a trebuit să facă el toate aceste
lucruri? Pentru că
Mana trebuia să vină din Casa Pâinii lui Dumnezeu. În linie,
acolo unde trebuia
să vină. Este frumos, prieteni.

Fratele Branham a spus următoarele în „**De ce micul Betleem?**”:

„După

*ce a fost cruțată, această femeie Rahav, și-a adus toată
familia în casă, și
tot ce s-a aflat sub frânghie a fost salvat. Ca în Egipt, unde
tot ce a fost
sub sânge, a fost salvat. Tot ce s-a aflat sub firul cărămiziu
a fost salvat.*

*Și tot ce se află sub Sângele lui Isus este salvat, dar ce nu
este sub El este*

pierdut și gata pentru nimicire.

Apoi,

am văzut că ea a fost curtată de un general din armata Israelului, nu-mi amintesc numele lui, iar în cele din urmă s-a căsătorit cu el. Ei s-au stabilit în apropierea acestui loc, iar soțul ei, Salmon, a fost unul dintre ei care au întemeiat Betleemul. Vedeți, cineva dintre neamuri a fost conectată de la început cu aceasta, curva Rahav.

Noi

vedem că Salmon a întemeiat cetatea Betleem, și l-a născut pe Boaz, iar Boaz s-a căsătorit cu Rut, o altă femeie dintre neamuri. Acum urmărim această linie. Rut era o moabită și s-a căsătorit cu Boaz. Ea a venit în această cetate în anotimpul orzului. Oh, dacă am fi avut în dimineața aceasta timp să zăbovim asupra acestui lucru, i-aș fi datorat soției mele șase rochii.”

Fratele Branham spunea aceasta pentru că i-a promis soției sale că de fiecare dată când se va prelungi serviciul, îi va cumpăra o rochie. Eu nu am făcut niciodată această promisiune.

”””

Naomi, care simbolizează biserica tradițională, a plecat din cauza foametei. A plecat în țara

Moabului; cum a fost și împrăștierea Israelului în toate națiunile. Apoi, când s-a întors înapoi, a adus-o cu sine pe moabita Rut; era exact în timpul orzului, a recoltării primelor spice de orz. Aceasta este biserica dintre neamuri care a venit la Dumnezeu exact în anotimpul orzului. Ce tablou frumos avem aici! Apoi, căsătorindu-se cu Boaz, au dat naștere renumitului lor fiu, Obed, care a fost născut tot acolo. Apoi, din Obed a ieșit marele său fiu, Iese, și tot acolo, el a dat naștere fiului său David, împăratului David.”

Aici, fratele Branham ne-a spus povestea Betleemului, dar a fost nevoit să se întoarcă la Salmon și Rahav. La scurt timp după aceasta, i-am avut pe Boaz și pe Rut, iar mai apoi s-a ajuns la David. Dar în „Interval” el a spus:

„Cartea lui Rut oferă un tablou frumos al acestui lucru: cum Naomi și-a pierdut proprietatea. (M-ați auzit predicând despre aceasta, nu-i așa? Ridicați mâinile dacă m-ați auzit, ca să știu că înțelegeți). Boaz a trebuit să devină un răscumpărător, el fiind singurul care... El trebuia să fie un răscumpărător, un răscumpărător înrudit; și răscumpărând-o pe Naomi, a obținut-o pe Rut. Acela a fost Isus, pentru că Boaz L-a preumbrit pe Hristos. Astfel, când a răscumpărat Israelul, El

*a obținut Mireasa
dintre neamuri.”*

*Aici, fratele Branham a explicat foarte rapid
cartea lui Rut și a spus: „Este vorba
despre un răscumpărător înrudit, Boaz, care a trebuit s-o
răscumpere pe Naomi,
biserica ebraică, iar când a făcut aceasta, El a primit
Mireasa dintre neamuri.
Despre aceasta este Cartea lui Rut.”*

*Să deschidem Bibliile la Rut capitolul unu.
Este uimitor că Rut este a opta Carte a Bibliei, iar eu cred
că se leagă
foarte bine cu cifra opt. Să citim din Rut 1.1-5. Cartea lui
Rut
are patru capitole, ele fiind divizate foarte bine în patru
faze ale călătoriei
lui Rut. Noi vom ajunge la aceasta.*

*„Pe
vremea judecătorilor, a fost o foamete în țară. Un om din
Betleemul lui Iuda a
plecat cu nevastă-sa și cu cei doi fii ai lui să locuiască
pentru o vreme în
țara Moabului.*

*Numele omului acela era Elimelec, numele
nevastei lui era Naomi și cei doi fii ai lui se numeau Mahlon
și Chilion: erau
efrațiți, din Betleemul lui Iuda. Ajungând în țara Moabului,
și-au așezat locuința acolo.*

Elimelec, bărbatul Naomei, a murit, și ea a rămas cu cei doi fii ai ei.

Ei și-au luat neveste moabite. Una se numea Orpa și cealaltă, Rut și au locuit acolo aproape zece ani.

Mahlon și Chilion au murit și ei amândoi, și Naomi a rămas fără cei doi fii ai ei și fără bărbat.”

Noi putem vedea așezarea scenei aici în Rut. În acel moment, în țară exista o foamete, ceea ce preumbrește foarte bine epocile bisericilor, pentru că ele au venit într-un timp în care era foamete în țară. În prima epocă a Bisericii, ei au părăsit Cuvântul făgăduit și au început să adauge propriile lor tălmăcirii și păreri, au început denominațiuni și nicolaism și multe alte lucruri care au început să intre înăuntru. De ce? Pentru că ei nu trebuiau să părăsească niciodată țara făgăduită, iar Biserica nu trebuia să părăsească niciodată Cuvântul curat. Dar de ce au început să călătorească înafara țării? Ca să găsească pâine. Au părăsit Casa Pâinii lui Dumnezeu ca să găsească pâine, pentru că era un timp de foamete.

Întrebarea care se ridică este: De ce era foamete în Casa Pâinii lui Dumnezeu? Noi nu avem consemnări despre alte persoane care au plecat, dar înțelegem că Boaz era acolo. El era fiul lui Salmon și poate că Salmon era în viață în timpul acela, dar nici el și nici Boaz nu au părăsit țara. Dumnezeu S-a îngrijit cumva de ei și nu au părăsit țara, dar Elimelec nu a fost dispus să treacă prin acel timp greu, ci a căutat o cale mai ușoară de a obține pâine. Astfel, el a fost dispus să plece din Casa Pâinii lui Dumnezeu și să meargă în Moab, care este un simbol al denomițaunilor.

Ce este o denomițaune? Un om care adaugă propria lui tălmăcire la Cuvântul lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat când ei au avut propria lor tălmăcire? Au ridicat un zid frumos în jurul ei ca să nu piardă ceea ce au găsit. Dar nu au mai crescut de acolo; creșterea lor s-a oprit. Trebuie să fim foarte atenți pentru că este ușor să spunem: „Denomițauni, botezul făcut așa și așa...”, dar putem face și noi același lucru. Este atât de ușor să facem și noi același lucru! Să nu credeți că acum, după deschiderea Pecetilor, diavolul spune: „Nu voi atinge Mireasa aceea!”, pentru că el a făcut aceasta an după an și generație după generație. El va folosi aceleași tactici care au funcționat întotdeauna. Unde lucrează el?

Printre cei aleși. Fratele Branham a spus că Satan nu lucrează într-o cârciumă sau la colțul străzii, ci încearcă să distrugă Planul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îngăduie să vină aceste vremuri grele, numai ca să-Și testeze poporul. Lui Dumnezeu îi place să-și încerce poporul; Îi place să dovedească cine este al Lui și cine nu este, cine are credință și cine nu are, iar noi trebuie să ținem minte că credința trebuie testată. O credință care nu este testată este o credință în care nu se poate avea încredere.

Poate ziceți: „Am credință, am încredere în credința mea.” Vom afla aceasta doar când vin vremurile grele. Dacă spuneți că aveți credință mare, iar când vine încercarea, fugiți, dovediți că nu aveți ceea ce credeți că aveți. Uneori, Dumnezeu îngăduie aceste lucruri peste copiii Săi, pentru ca ei să înțeleagă că au doar un înlocuitor și nu Originalul.

Să nu plângeți dacă ați ajuns acolo, pentru că toți am trecut prin ce treceți voi. Acesta este harul lui Dumnezeu care ne arată că stăm pe o temelie falsă și ne împinge să tânjim după original și să spunem: „Doamne, nu voi fi mulțumit până când nu voi avea credința adevărată, credința care va îndura orice încercare, fiecare greutate, pentru că fiecare fază a vieții mele trebuie să fie întemeiată pe credința în Cuvântul Domnului.”

Dacă am o credință intelectuală, dacă am o credință de mâna a doua, dacă am o credință ca și o răceală pe care o iei de la cei din jur, aceasta nu va rezista testului de aceea, eu am nevoie de credința care va rezista încercării.

Boaz nu a putut părăsi Casa Pâinii lui Dumnezeu, deși era un timp de foamete, dar Elimelec a părăsit-o.

În
mesajul „**Răscumpărătorul înrudit**”
din anul 1960, scrie:

„Această poveste începe cu o femeie iubitoare și dulce; numele ei era Naomi. „Naomi” înseamnă „plăcută”. Soțul ei era Elimelec, iar „Elimelec” înseamnă „închinare”. Deci, familia ei era închinare plăcută. Ei au avut un fiu care se numea Mahlon. „Mahlon” înseamnă „boală”, iar „Chilion” înseamnă „priveag, trist, mohorât”. Aceasta era familia.”

În
Israel a venit o foamete, și prima greșeală pe care o poate face un evreu este să părăsească țara, pentru că Dumnezeu le-a dat acea țară. Când Dumnezeu i-a dat această țară lui Avraam, i-a spus să nu o părăsească, dar el a făcut

greșeala că a plecat jos în Gherar, iar când a făcut acesta a intrat în bucluc.

Un evreu nu trebuie să părăsească Palestina niciodată, pentru că acela este locul lui. Ei au fost împrăștiați în toată lumea, iar acum se întorc din nou înapoi.”

În mesajul „**Mângâietorul**” din anul 1961, scrie:

„Eu trăiesc prin Cuvânt. Isus a spus: „Este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Aceasta este! Acesta ne-a fost dat ca moștenire; Cuvântul este moștenirea noastră.

O, Dumnezeule, îngăduie să ne gândim la aceasta în adâncimea Sa!”

Moștenirea noastră, Pământul nostru este Cuvântul lui Dumnezeu. Cei din prima epocă a Bisericii ar fi trebuit să n-o părăsească niciodată. Ei nu ar fi trebuit s-o părăsească niciodată ca să caute o înțelegere mai clară. Chiar și Petru a spus: „Unele lucruri scrise de Pavel sunt greu de înțeles.”

În concluzie, omul a dorit o înțelegere mai clară, dar noi nu avem nevoie de o înțelegere mai clară, ci ne trebuie credință ca să credem. Avem nevoie de descoperirea Duhului Sfânt, nu de

o înțelegere mai
clară. Înțelegerea mai clară vine o dată cu descoperirea
Duhului Sfânt; aceasta
este înțelegerea mai clară. Uneori, noi încercăm să înlocuim
lucrarea Duhului
Sfânt cu o sesiune de studiu sau cu un seminar, dar acestea nu
vor face nimic.
Lucrarea Duhului Sfânt are loc tocmai pentru a ne da o
înțelegere mai clară, o
descoperire.

Vorbind despre cartea lui Rut, fratele
Branham a spus că atunci când vom înțelege, vom vedea acolo
Planul lui
Dumnezeu, și este atât de simplu încât ne vom întreba cum de
am trecut pe lângă
el. Răspunsul este simplu: pentru că este scris în simboluri,
iar când
simbolurile sunt descoperite, totul este simplu. Nu este
complex, ci este
simplu, și totul a fost chiar acolo, dar timp de generații s-a
trecut peste
aceste lucruri.

Așa cum am spus, ei au plecat și au părăsit
porțiunea de pământ care le-a fost dată. Odată ce Dumnezeu v-a
dat-o vouă, El Se
așteaptă să n-o părăsiți niciodată. De aceea, uneori când
oamenii spun: „Am
descoperirea acestui lucru”, iar câteva săptămâni mai târziu o
părăsesc ca să
ia altceva, mă întreb cum este posibil să facă aceasta. Dacă
Dumnezeu îți dă o
descoperire, să nu o părăsești niciodată! Dacă El îți dă o
porțiunea a

Cuvântului, un loc în care să te odihnești, nu-L părăsi, nu te duce în altă parte, ci rămâi acolo!

Elimelec a plecat să caute o pâine care se putea obține mai ușor, iar pentru aceasta s-a dus în denominațiune. Vedeți, întotdeauna când se părăsește țara sunt consecințe. Acolo, ei au avut doi fii care au fost numiți „Boală” și „Pribeag, trist, mohorât.” În Biblia Scofield găsim „Boală” și „Necaz”, De ce și-au numit fiii așa? Fratele Branham a spus că există multe lucruri legate de nume. De ce și-au numit fiii așa? Eu nu știu, iar fratele Branham nu spune, dar poate are legătură cu greutatea din țară, pentru că foametea îi afecta din cauză că ei priveau la ceea ce vedeau, nu la făgăduință. Dacă privești la făgăduință, totul este minunat și plin de bucurie, dar în viața firească totul merge rău. De aceea, nu trebuie să privim la ceea ce vedem, la partea firească, ci la cea nevăzută, la făgăduință, pentru că atunci totul va fi perfect în viețile noastre. Toate lucrurile prin care trecem au fost rânduite înainte de întemeierea lumii și ne vor duce în poziția în care vrea Dumnezeu să fim. Totul în viețile noastre este desăvârșit; zilele rele sunt desăvârșite. Sunt lucruri pe care Dumnezeu vrea să le biruim, să le punem sub picioarele noastre, iar dacă El vrea ca noi să fim biruitori, trebuie să fie și ceva ce trebuie biruit. Dacă El vrea să ne ridicăm

deasupra unui lucru,
trebuie să existe ceva deasupra căruia să ne ridicăm. Dacă El
vrea să fie ceva
sub picioarele noastre, trebuie să-mi dea ceva ce să pun
acolo. Astfel, noi
privim la împlinirea acestor făgăduințe, pentru că există o
făgăduință care ne
spune că suntem biruitori. Este adevărat? Există o făgăduință
care spune că sub
picioarele noastre va fi pus ceva. Este adevărat? Așadar,
Dumnezeu ne trece
prin încercări și neazuri, ca să-și îplinească Cuvântul.

„Vrei să spui că Dumnezeu Își ține Cuvântul
într-o încercare?” Da. El face aceasta ca să biruiți, pentru
că făgăduințele
sunt pentru biruitori, iar Dumnezeu vrea să Se asigure că veți
primi
făgăduințele. Așadar, voi trebuie să fiți biruitorii.

În foamete, atunci când nu mai exista o vedere
clară a făgăduinței lui Dumnezeu, copiii născuți în Betleem au
fost numiți
„Boală” și „Necaz”. Eu cred că ei au pierdut descoperirea
unde, că unde era
ceva greșit în înțelegerea lor. Ei trăiau în Betleem, în Casa
Pâinii lui
Dumnezeu, în locul de unde urma să iasă un Conducător care să
conducă poporul,
în locul în care a adus-o Salmon pe Rahav, acolo unde a zidit
o cetate în
această mare poveste care a avut loc, în Casa Pâinii lui
Dumnezeu, și totuși
și-au numit copiii „Boală” și „Necaz”. Eu spun că exista o
lipsă a

descoperirii.

„Ce vom face? Avem probleme, lucrurile merg rău. Se pare că nimic nu merge bine.”

„Cum puteți vorbi așa? Voi sunteți în Casa Pâinii lui Dumnezeu, în Hristos, în Cuvânt, deoarece astăzi Cuvântul a fost descoperit, iar voi sunteți chiar în mijlocul Lui. Ar trebui să spuneți: „Totul se împlinește exact la timp; cele rânduite de Dumnezeu se împlinesc în viața mea și există niște lucruri pe care trebuie să le biruiesc și altele pe care le-am biruit de curând, iar astăzi lucrez la niște mărturii.”

Noi cunoaștem Adevărul pentru că avem o descoperire. Fratele Branham ne-a spus aceste lucruri și nu sunt taine pentru noi, ci sunt fapte depline din viața noastră. Noi știm că cu un copil al lui Dumnezeu nu se întâmplă nimic până când acel lucru nu a trecut mai întâi pe la biroul sfânt al lui Dumnezeu și El și-a dat acordul. Nu vi se poate întâmpla nimic fără ca Dumnezeu să îngăduie acel lucru, și totul este pentru Împărăția lui Dumnezeu. Dacă avem această descoperire, noi nu mai avem probleme, ci biruințe, avem parte de lucruri mărețe care au loc chiar acum. Să nu ne numim copiii „Boală” și „Necaz”, ci „Biruitori, Cuceritori, Îvingători”.

Ei au plecat din țara de care aparțineau, iar acești băieți și-au luat soții moabite. Astfel, vedem că pășesc în scenă Orpa și Rut. Mahlon s-a căsătorit cu Rut, iar Chilion cu Orpa. Noi știm că mai întâi a murit tatăl lor, apoi au murit și fiii. Au trecut prin primele trei epoci ale Bisericii, apoi Naomi a ajuns în epoca întunecoasă. Cei trei muriseră, iar ele se aflau în epoca întunecoasă și nimic nu mergea bine, dar Naomi a auzit că exista Pâine în Betleem. Dumnezeu urma să înceapă un proces de restituire, pentru că existaseră patru lăcuste care mâncaseră Pomul Mireasă. Astfel, s-a ajuns la Tiatira, în Epoca întunecoasă când nu mai exista nimic decât ceea ce se afla în rădăcină. Dar El a adus totul înapoi, prin următoarele trei epoci ale Bisericii, iar după epocile bisericilor, a încununat totul cu roade. Au existat patru stadii prin care s-a mers în jos și tot patru stadii prin care s-a adus totul înapoi. Ne vom agăța de acest număr „patru”, pentru că-l vom vedea aici în Rut.

Să citim din Rut 1.6:

„Apoi s-a sculat, ea și nurorile ei, ca să se întoarcă în țara ei din țara Moabului, căci aflase în țara Moabului că Domnul cercetase pe poporul Său și-i dăduse pâine.”

Ea a
auzit despre trezirea lui Luther. Cuvântul care spunea că „Cei
neprihăniți vor trăi prin credință” Se întorcea înapoi.

„Ea a
ieșit din locul în care locuia însoțită de cele două nurori
ale ei și a pornit
ca să se întoarcă în țara lui Iuda.

Naomi a
zis atunci celor două nurori ale ei: „Duceți-vă și întoarceți-
vă fiecare la
casa mamei ei! Domnul să Se îndure de voi, cum v-ați îndurat
și voi de cei ce
au murit și de mine!

Să vă dea Domnul să găsiți odihnă, fiecare în
casa unui bărbat!” Și le-a sărutat. Ele au ridicat glasul și
au plâns;

și i-au zis: „Nu, noi vom merge cu tine la poporul tău.”

Să fim foarte atenți la ceea ce se petrece
aici. Naomi se întorcea în țara ei, la Cuvânt, iar aici, avem
două vițe, două
femei, două biserici. Avem vița falsă și vița adevărată,
fecioarele neînțelepte
și fecioarele înțelepte.

Naomi se uita la ele și le spunea: „Rămâneți
aici, rămâneți în sistem! Eu mă voi întoarce înapoi, pentru că

am auzit că
există o restituire.” Dar ambele și-au ridicat vocea, au plâns
și au spus: „Vom
merge cu tine.” Ambele au mărturisit același lucru: „Vom merge
cu tine. Dorim
să ne întoarcem la Cuvânt, la Casa Pâinii lui Dumnezeu.”

*„...și
i-au zis: „Nu, noi vom merge cu tine la poporul tău.”*

Ele nu au spus: „Ne gândim să mergem. Luăm
aceasta în considerare”, ci au spus: „Vom merge.” Ambele au
depus o mărturie
scurtă:

*„Noi
vom merge cu tine la poporul tău.”*

*Naomi a
zis: „Întoarceți-vă, fiicele mele! Pentru ce să veniți voi cu
mine? Mai am eu
oare fii în pântecele meu, ca să poată fi bărbații voștri?*

*Întoarceți-vă,
fiicele mele, și duceți-vă! Eu sunt prea bătrână ca să mă
mărit din nou. Și
chiar dacă aș zice că trag nădejde, chiar dacă în noaptea
aceasta aș fi cu un
bărbat și aș naște fii,*

ați mai

aștepta voi până să se facă mari și ați vrea voi să nu vă măritați din pricina lor? Nu, fiicele mele! Eu sunt mult mai amărâtă decât voi, pentru că mâna Domnului s-a întins* împotriva mea.”

Și ele au ridicat glasul și iarăși au plâns. Orpa a sărutat pe soacră-sa și a plecat, dar Rut s-a ținut de ea.

Naomi a zis către Rut: „Iată, cumnată-ta s-a întors la poporul ei și la dumnezeii ei (doctrina trinitară); întoarce-te și tu după cumnată-ta.”

Rut a răspuns: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu;

unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!”

Naomi, văzând-o hotărâtă să meargă cu ea, n-a mai stăruit.” (v. 10-18).

Vreau să spun că exact aceasta face Dumnezeu; aceasta este mâna Lui. Cele două femei își iubeau soacra și au făcut o mărturisire sinceră: „*Noi vom merge cu tine.*” Dar ea a încercat să le determine să rămână acolo, să se întoarcă în casa mamelor lor.

„Duceți-vă și întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei! Domnul să Se îndure de voi, cum v-ați îndurat și voi de cei ce au murit și de mine!” (v. 8).

Ambele și-au ridicat glasul și au plâns zicând: „*Ne vom întoarce cu tine în țară.*” Atunci Naomi a început să descrie greutatea pe care trebuiau s-o îndure: „*Dacă aș avea un soț și aș zămisli la vârsta mea înaintată, ați aștepta și v-ați stăpâni să nu vă luați un soț până când ar crește copiii mei și ar putea să vă ia de soții?*” Cu alte cuvinte, ea le spunea: „*Nu există nădejde pentru voi. Nu are rost să vă faceți speranțe și vise pentru că nu există nici o nădejde să aveți copii, să aveți o familie a voastră. Este o cauză fără nădejde. Dacă veniți cu mine, trebuie să renunțați la toate speranțele și visele voastre.*”

Atunci Orpa a zis: „*Te iubesc*”, apoi a sărutat-o și a plecat. S-a întors înapoi la dumnezeii ei. De ce? Pentru că

acolo își putea trăi viața, își putea urma visele, putea avea parte de binecuvântările ei, se putea căsători, putea avea copii, putea găsi propria ei satisfacție în viața pe care și-o dorea. Dar Rut nu era așa. Ei nu-i păsa dacă nu se mai putea recăsători, nu-i păsa că nu va mai putea naște niciodată un copil, așa că a spus: „*Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, unde vei muri tu, voi muri și eu.*”

Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!”

Ce făcea Rut? Arăta ca ea era Sămânța, nu Orpa. Nu contează prin ce treceți! Când Dumnezeu l-a chemat pe Pavel, El i-a spus lui Anania: „Du-te și spune-i ce va trebui să sufere din pricina Numelui Meu!” Dumnezeu a început prin a-i arăta suferința care-l aștepta, dar Pavel a spus: „O voi face!” Ce a dovedit aceasta? Că Pavel era o Sămânță aleasă de Dumnezeu. Mărturia lui Rut arăta același lucru. Credeți că ea a înțeles totul, credeți că a știut cum va fi viața ei? Ea nu știa totul, dar știa un lucru: „Ceva din inima mea îmi spune că așa este corect, că trebuie să mă întorc în Betleem, în Casa Pâinii lui Dumnezeu. Nu înțeleg, dar știu că așa este bine, știu că este ceea ce trebuie să fac. Unde vei merge tu, voi merge și eu; unde

vei trăi tu, voi trăi și eu, iar Dumnezeuul tău va fi și Dumnezeuul meu.”

*„Naomi,
văzând-o hotărâtă să meargă cu ea, n-a mai stăruit.”*

Uneori ne gândim: „Am venit la Mesaj, mi-am predat inima Domnului, dar dintr-o dată totul este împotriva mea.” El vă încearcă să vadă dacă sunteți Orpa sau Rut. Astfel, veți vedea că începeți să pierdeți prieteni, familia, iar oamenii nu vă vor place prea mult. Veți fi respinși pentru felul în care vă purtați părul, pentru felul în care vă îmbrăcați sau pentru felul în care vă creșteți copiii. Atunci se va vedea cine este Orpa și cine este Rut. Orpa va oferi o sărutare și va spune: „Te iubesc, ai fost bun cu mine și cred că ai dreptate, dar nu este pentru mine”, apoi se va întoarce la dumnezeii ei.

În schimb, Rut nu putea să explice ce se întâmpla, dar înăuntrul ei ardea Ceva. Priviți ce a spus ea. Ea nu a repetat propoziția: „Voi merge negreșit cu tine.” Ea spusese deja aceasta, la fel ca Orpa care totuși a plecat, iar Naomi nu a crezut aceasta. Rut a mers mai departe și a exprimat dorința adâncă a inimii ei: „Unde vei merge tu, voi merge și eu; unde vei trăi tu, voi trăi și eu, unde vei muri tu, voi muri și eu;

Dumnezeul tău, va fi și Dumnezeuul meu.” Aceasta a fost ceva mai adânc decât mintea lui Rut, decât emoțiile ei. Orpa a fost dispusă să meargă mai departe pentru că își iubea soacra. Totuși, vedem că s-a iubit mai mult pe sine însăși decât pe Naomi; s-a iubit mai mult pe sine însăși decât iubea Betleemul, Casa Pâinii lui Dumnezeu.

Dar Rut nu a fost așa, pentru că iubirea ei nu se baza pe „Eu ce voi obține?”. Vedeți, dacă vom urma acest Mesaj, noi trebuie să avem aceeași dragoste pe care a avut-o Rut, pentru că nu este despre „Ceea ce voi obține”, ci despre „Ceea ce știu că este adevărat.” Ceva din mine spune că acesta este Adevărul și sunt dispus să-mi dau viața pentru ceea ce am. Dacă îmi voi pierde reputația, familia, slujba, sau orice va trebui să pierd, voi rămâne aici pentru că este bine.

După ce a trecut de faza de testare, Naomi a spus: „În ordine. Nu voi mai spune altceva. nu voi mai încerca să te conving.” Când ajungeți la Adevăr, trebuie să treceți printr-o fază de testare, iar aceasta vine de la Dumnezeu. Orpa a căzut testul, dar Rut l-a trecut.

Fratele Branham a spus în mesajul **„Apocalipsa capitolul 5”** din anul 1961:

„Acum,
dorim să aducem o mică lămurire în versetul 5 de aici, apoi
vom merge la
versetul 6 și vom începe. Vă rog să observați cum Dumnezeu a
preumbrit în mod
desăvârșit Planul Răscumpărării prin Rut și Boaz. Aici ne-am
oprit duminica
trecută.

Astăzi aș vrea să vorbesc despre Rut și Boaz,
pentru că există patru etape sau joncțiuni cu ei.”

Vă mai amintiți cifra „patru”? Patru
heruvimi, patru evanghelii, „patru” este cifra izbăvirii, Iuda
este al
patrulea fiu al lui Israel, patru stadii ale restituirii în
planta de grâu,
patru stadii ale restituirii Pomului Mireasă. Rut s-a regăsit
în patru
joncțiuni sau etape, iar prima a fost: „Hotărârea sa”.

„Prima
este Rut hotărându-se. Câți dintre voi m-ați auzit predicând
mesajul? Să vă văd
mâinile. Cred că ați fost toți. L-am predicat acolo și îl avem
pe casete. Mai
întâi, Rut a trebuit să se decidă dacă urma să meargă cu Naomi
în țara aceasta
sau nu. Ea a trebuit să ia o hotărâre. Apoi, după ce a ajuns
acolo, următorul
lucru pe care a trebuit să-l facă a fost să slujească pe
ogorul lui Boaz; fără
încălțăminte, adunând după culegători, slujind. Apoi, după ce
a primit trecere

*înaintea lui Boaz, a trebuit să aștepte până când el a făcut
lucrarea de
răscumpărător înrudit și să ia înapoi tot ce a pierdut Naomi
ca s-o poată aduce
înăuntru pe Rut, moabita. Apoi, ultima etapă, Rut este
răsplătită.”*

Așadar, avem: Rut hotărându-se; Rut slujind;
Rut odihnindu-se și Rut răsplătită: neprihănire, sfințire,
botezul Duhului
Sfânt și Duhul Sfânt Însuși. Amin! Avem: tulpina, mătasea,
pleava și bobul.

*„Acum,
fiți atenți. Rut hotărându-se, este perfect...”*

*Oh,
dacă cineva spune că această Biblie nu este inspirată, este
ceva în neregulă cu
omul acela. Fiecare Cuvânt al Ei este inspirat, fiecare Cuvânt
al ei se
potrivește perfect la locul lui. Totul merge perfect împreună
ca și zimții de
pe o roată mare care se învârte... perfect.”*

Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Amin!

În mesajul „**Capodopera**” din anul 1964, scrie:

*„Observați!
Aici, Viața este în pleava aceea. Tot ceea ce este în pleavă,*

în mătase, în
tulpină, se adună în Sămânță, iar Viața care era în pleavă a
ieșit ca s-o
alcătuiască pe cealaltă. Neprihănirea a creat o cale pentru
sfințite; sfințirea
a creat o cale pentru botezul Duhului Sfânt; botezul Duhului
Sfânt a creat o
cale pentru Duhul Sfânt Însuși ca să ajungă la desăvârșire,
înapoi la Cuvânt
din nou, ca să Se manifeste.”

Dacă vom privi la Rut, în cele patru capitole
ne vom vedea pe noi înșine. Rut hotărându-se; Rut slujind; Rut
odihnindu-se și
Rut răsplătită. Aceasta este calea epocilor bisericilor, dar
și a noastră. Vom
găsi același lucru.

În mesajul „**Orbul Bartimeu**” din anul 1959, fratele Branham a
spus:

„Dacă
stați cu Duhul Sfânt, dacă rămâneți în brațele Sale, El vă
iubește destul de
mult încât să vină la voi, să vă binecuvânteze și să vă
salveze, iar atunci să
stați în brațele Sale. Nu vă mai amintiți pilda lui Isus
despre judecătorul
nedrept? Cum El a spus: „Nu mă tem nici de Dumnezeu, nici de
oameni, dar
această femeie strigă zi și noapte să-i fac dreptate.” Cu atât
mai mult,
Dumnezeu le va da Duhul Sfânt celor ce-L cer zi și noapte.

Avem credință

să credem că Dumnezeu poate face aceasta și o va face. Să ne prindem de aceasta

și să ne ținem bine. Să nu-i dați nimic, pur și simplu! Stați exact cu ea! Dacă

nu va veni acum, va veni peste zece minute, peste o oră, peste două săptămâni

sau peste o lună; indiferent când vine El, eu voi rămâne cu Aceasta.”

Aceasta

a fost Rut. Ea s-a prins de ceva real și avea să rămână la aceasta. Rut nu a

fost doar o trecătoare care a luat o decizie rapidă, ci a avut la dispoziție

zece ani să cugete la aceste lucruri. Fără îndoială, ea a fost atentă la viața

aceea, a auzit-o pe Naomi vorbind despre țara ei natală, a auzit relatările

despre felul în care a fost fondată țara ei, despre Ierihon, despre marșul

Exodului și despre ceea ce a făcut Dumnezeu în Egipt, așa că decizia ei nu a

fost o decizie pripită. Rut a trăit în casa lui Naomi, alături de cei doi

băieți ai ei, dar a venit vremea când a trebuit să ia propria ei decizie. Aici

sunt mulți tineri care au fost crescuți în cadrul Mesajului, care au auzit

despre Exod și despre minuni, dar va veni un timp în care veți lua propria

voastră decizie. Și de multe ori, Dumnezeu vă va aduce să vă confrunțați cu

propria voastră decizie și va trebui să alegeți: „Voi fi Orpa sau Rut?” Ce a

fost în interiorul meu când am auzit despre Exod, când am

văzut fotografia cu
Norul, când am auzit despre deschiderea Pecetilor? Ce se
întâmplă în interiorul
meu? Ce se mișcă în mine? Apoi, când vine timpul deciziei este
mai mult decât:

„Eu nu vreau să mă despart de mama și de tata; am mulți
prieteni care merg
acolo; Mesajul este probabil adevărat.” Aceasta nu va
funcționa, prieteni,
pentru că va veni un timp în care veți saluta Mesajul și vă
veți îndepărta.
Trebuie să fie ceva mai mult, Ceva real, Ceva cu Viață, Ceva
persistent, Ceva
care are o Temelie și va ține.

Fratele Branham a spus că credința nu este
ceva slab, ci este Ceva ce are mușchi și păr, Ceva personal.

Acesta este răspunsul pe care l-a avut Rut:
„Tu nu mă vei clătina!”

„Să ne întoarcem în țară.”

„Să ne întoarcem”, a spus Orpa, iar Rut a zis
și ea: „Să ne întoarcem!”

Atunci soacra lor le-a zis: „O clipă! Nu veți
avea nimic, veți pierde totul.”

„Te iubesc,” a răspuns Orpa, „dar mă voi
întoarce înapoi în țara mea.”

„Rut”, a zis Naomi, „cumnata ta a plecat, du-te și tu.” Dar Rut a spus: „Cu nici un chip! Nu vei putea scăpa de mine!”

Trebuie să avem în interiorul nostru Ceva care să spună: „Indiferent de cât de multe ori sunt încercat, ce merge rău în viața mea, în câte feluri am fost numit, de câte ori m-am îmbolnăvit după ce am crezut, nimic nu va schimba hotărârea mea. Eu voi avea ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Voi rămâne cu Mesajul pentru că este Adevărul. Dumnezeu va onora Mesajul mesagerului Său, iar eu voi fi sub Semnul adevărat. Amin! Voi nu mă veți clătina!”

Ajungem în punctul în care spunem: „Doamne, nu mă vei clătina!”

„Cum poți să spui așa ceva?”

„Pentru că aceasta este ceea ce caută El.”

Iacov a traversat un râu într-un timp de necaz și a întâlnit un Bărbat cu care s-a luptat toată noaptea. După aceea, a numit locul acela „Peniel”, adică „L-am văzut pe Dumnezeu față în față”, pentru că Bărbatul cu care s-a luptat era Dumnezeu în trup. El s-a luptat toată noaptea cu Bărbatul acela, iar când au venit zorii zilei, El i-a zis lui Iacov: „Lasă-Mă să plec!” Dar Iacov i-a răspuns: „Nu te voi lăsa!” Cu Cine

vorbea el? Cu Cine se lupta?

Dacă Dumnezeu vine să mă împingă jos, nu mă voi lăsa! El nu poate să mă dea jos de pe făgăduința mea. Dacă Dumnezeu încearcă să aducă un vânt ca să mă clatine, mă voi împotrivi aceluia vânt.

Un Bărbat a venit să se lupte cu Iacov și s-au luptat toată noaptea, iar pe când se apropiau zorile, El a zis: „Lasă-Mă să plec!” Dar Iacov I-a răspuns: „Nu te voi lăsa să pleci până când nu mă vei binecuvânta.”

„Poate Mesajul acesta nu este pentru tine, poate nu ești Sămânța aleasă și poate Dumnezeu nu te va umple cu Duhul Sfânt!”

„Doamne, nu mă voi lăsa până când nu mă vei umple cu Duhul Sfânt!”

Ce căuta Dumnezeu? Îngerul acela nu l-a omorât, Bărbatul acela nu l-a lovit cu moartea, nu i-a ruinat viața, ci l-a binecuvântat și i-a schimbat numele din Iacov în Israel: „*pentru că ești un prinț cu Dumnezeu, pentru că ai biruit.*” Pe cine a biruit el? Pe Dumnezeu. Dumnezeu încerca să-l scuture, să-l descurajeze.

Pe cine a biruit Rut? Pe Naomi, care încerca

s-o descurajeze. Iar când Naomi a văzut că Rut stătea neclintită pe hotărârea ei, nu a mai încercat s-o convingă.

Poate aceasta caută și Dumnezeu la noi.
Răspunsul nostru? „Trebuie să mă accepti pentru că eu cred. Trebuie să fiu unul dintre ei pentru că eu cred. Nu mă voi lăsa, nu voi slăbi în decizia mea!”

Povestea lui Iacov este în Geneza 32.26-28:

„Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”

Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?” „Iacov”, a răspuns el.

Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.”

Cuvintele „ai luptat cu Dumnezeu” nu se referă la faptul că Iacov era puternic, ci la răbdarea și perseverența lui față de Dumnezeu. Uneori, și noi trebuie să avem aceste lucruri. Credința noastră

va fi testată, iar Dumnezeu vrea ca lucrurile să fie altfel. Lui Dumnezeu Îi place să dovedească cine sunt copiii Săi. Ce caută El? Un caracter. Ce fel de caracter? Ca al Său. Ce este aceasta? Sămânța dinăuntru care se ridică și spune: „Este al meu!” De unde a venit acea Sămânță? De la Dumnezeu.

Când a creat lumea, Dumnezeu a vorbit și a trebuit să creadă propriul Său Cuvânt. Este adevărat? Deci, Dumnezeu lucrează prin credință. Este o Lege prin care lucrează El Însuși.

Așadar, ce caută El? Hristos a spus: *„Voi găsi credință când voi veni în lume?”* Ce caută El? O credință de neclintit. Nu vă clătinați atât de ușor! Vă va vindeca Dumnezeu? Da, noi găsim aceasta în Cuvânt: *„Eu te voi vindeca.”* Dar vei deveni mai bolnav. Făgăduința este sigură *„Ești vindecat. Tu ești deja vindecat”*, dar te vei simți mai rău. Apoi vor mai adăuga încă un diagnostic. Ce vei face atunci?

Vei spune: „Doamne, am crezut că mă vei vindeca. Am fost uns cu untdelemn, am păzit Cuvântul Tău, am făcut tot ce ai spus, iar acum sunt și mai bolnav. Probabil că nu a funcționat, așa că trebuie să-i cer medicului și mai multe medicamente.”? Nu! El vă va încerca pentru a vedea dacă credeți propria voastră mărturie.

Crezi tu? „Da, eu cred. Chiar dacă voi trece pe la medic de o sută de ori, Tu tot mă vei vindeca.” Amin!
„Chiar dacă voi fi bolnav încă o sută de zile, Tu tot mă vei vindeca pentru că așa ai spus. Tu ai făgăduit aceasta.”

„Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.”

Uneori, noi trebuie să avem răbdare, să suferim și să biruim cu Dumnezeu.

Vorbind despre povestea aceasta, despre lupta lui Iacov, fratele Branham a spus: *„Știu cum este să te lupți cu Dumnezeu, pentru că am făcut-o și eu de multe ori.”* Și fratele Branham a trebuit să lupte, iar credința lui a biruit.

Acum aș vrea să mergem puțin la 2 Împărați capitolul 2.

Amintiți-vă că Rut a luat o hotărâre. Ea a trebuit s-o ia prin credință și a trebuit să stea neclintită pe ea. Vedeți? Dar ea urma să treacă prin patru etape ale restituirii; a trebuit să ia o hotărâre, apoi a trebuit să slujească, a urmat odihna și la final a fost răsplătită.

Aș vrea să privim un lucru similar care s-a
întâmpnat aici, în 2 Împărați 2.1-14:

*„Când a
voit Domnul să ridice pe Ilie la cer într-un vârtej de vânt,
Ilie pleca din
Ghilgal cu Elisei.*

*Ilie a
zis lui Elisei: „Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite
până la Betel.”
Elisei a răspuns: „Viu este Domnul și viu este sufletul
tău că nu te voi părăsi.” Și s-au coborât la Betel.”*

Vedem că aici avem același lucru. Noi trebuie
să înțelegem că atunci când ajungem aici, Dumnezeu îi spusese
deja lui Ilie
să-l ungă pe Elisei ca profet în locul lui. Ilie fusese deja
la Elisei și
aruncase mantaua peste el, iar Elisei și-a părăsit părinții și
l-a urmat pe
Ilie. Deci, Elisei fusese rânduit să fie profet în locul lui
Ilie. El era
alesul potrivit. Îngerul spusese deja acest lucru, iar Ilie a
știut, de aceea,
l-a chemat și și-a aruncat mantaua peste el ca să-l cheme în
slujbă. Dar aici
vedem că Elisei urma să treacă prin timpul său de încercare.

Astfel, pe când erau la Ghilgal, Ilie i-a
zis: *„Rămâi aici, pentru că Domnul mă
trimite la Betel.”* Ilie era stăpânul, iar Elisei era
slujitorul, cel care-i

turna apă pe mâini și îl slujea. Când Ilie spunea: „Du-te!”, el mergea, iar când spunea: „Vino!”, venea. Dar aici vedem că Ilie i-a zis: „Rămâi aici”, însă Elisei i-a răspuns: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi*”, iar pe măsură ce vom continua să citim, vom afla de ce.

„Fiii prorocilor care erau la Betel au ieșit la Elisei și i-au zis: „Știi că Domnul răpește astăzi pe stăpânul tău deasupra capului tău?” Și el a răspuns: „Știu și eu, dar tăceți.”

Elisei știa că Dumnezeu urma să-l ia pe Ilie și nu intenționa să-l părăsească pe profet, indiferent ce ar fi spus acesta.

Vedeți? Rut nu avea să-o părăsească pe Naomi, indiferent ce i-ar fi spus ea.

Naomi era soacra, cea care lua deciziile. Ea spunea: „În seara aceasta, tu

pregătești cina, iar tu vei spăla vasele.” Dar iată că acum, cea care fusese

stăpâna casei, care lua deciziile în casă, îi spunea: „Întoarce-te la mama ta!”

Însă Rut a răspuns: „Nu!” Naomi a mai încercat o dată, iar Orpa a spus: „În

ordine”, și a plecat, dar Rut a spus: „Nu!”

Noi trebuie să înțelegem că în credincios există Ceva ce este diferit de ceea ce are restul lumii, Ceva ce reflectă

natura lui Dumnezeu Însuși. Iar dacă El va încerca să te clatine puțin, așa cum a procedat Isus cu femeia care avea o fiică bolnavă, nu te va clinti nimic. Ea era o femeie dintre neamuri și a venit la Domnul să-L roage: „Doamne, vrei să-o vindeți pe fiica mea?”, dar El a ignorat-o ca și cum n-ar fi spus nimic. Orpa ar fi plecat imediat spunând: „El nu vrea să-mi vorbească, m-am rugat dar nu mi-a spus nimic. În ziua aceea am mers la biserică și I-am zis: „Doamne, vrei să-mi vorbești prin predicatorul acela ca să știu că ești Tu?”, dar nu am auzit nimic. Cred că nu este pentru mine, așa că mă voi întoarce înapoi.” Dar femeia aceea nu a renunțat, ci a spus: „Doamne, vrei să-o vindeci pe fiica mea?” El a privit-o însă și a zis: „Nu se cuvine să luăm pâinea copiilor și să-o dăm la câini.” Vedeți, mai întâi a ignorat-o, iar după aceea a numit-o un câine dintre neamuri zicând: „Nu pot face aceasta. Nu pot să iau pâinea și să-o dau câinilor.”

Orpa ar fi plecat imediat, dar aici vedem testul lui Rut și al lui Elisei. „Nu trebuie să vă dau aceasta pâine pentru că ea aparține copiilor, nu câinilor.” Atunci femeia a spus: „Da, Doamne, sunt un câine, dar și câinii se hrănesc cu firimiturile care cad de la masa stăpânului.” Când Isus a văzut cât de mare era credința ei, i-a vindecat fiica. Ce căuta El? Acest fel de credință, această credință

stăruitoare care se luptă
cu Domnul Însuși pentru a birui, care are putere să lupte cu
Dumnezeu și cu
omul, și care biruiește. Aceasta este ceea ce caută El.

Uneori, ne întrebăm: „De ce totul merge în
direcția opusă deși ne rugăm?” Pentru că trebuie să stăruim ca
să biruim.

Trebuie să vă țineți bine. Arată ca și cum El ar face o sută
de mile în jurul
pământului, iar noi abia dacă ne mai ținem cu vârful degetelor
de ușa mașinii.

Ce vrea să vadă El? Dacă ne ținem bine. Sunteți voi
perseverenți? Credeți cu
adevărat? Sunteți aici pentru Hristos, sau pentru beneficii,
pentru prieteni

sau alte lucruri? Sunteți aici ca să aveți o familie bună? De
ce sunteți aici

cu Hristos? Pentru beneficii? Ce vei face dacă El îți va
spune: „Nu te vei
căsători niciodată, nu vei avea un soț sau copii?” „Mă voi
întoarce înapoi.”

Dar Rut a spus: „Unde veni muri tu, voi muri și eu. Dacă tu nu
vei avea nimic,
nu voi avea nici eu nimic. Voi merge unde vei merge tu.”

Ilie urma să fie luat, iar pentru Elisei,
care este un simbol al Miresei, era un timp de testare:

„Ilie

*i-a zis: „Elisei, rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite
la Ierihon.” El a*

*răspuns: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te
voi părăsi!” Și au*

ajuns la Ierihon."

Așadar,
au ajuns la Ierihon. Au ajuns în punctul în care Ilie nu s-a
mai putut lupta cu
Elisei, așa că i-a zis: „În ordine, dacă vrei să vii, vino!”

Vedeți? S-a ajuns în punctul în care Naomi nu
s-a mai putut lupta cu Rut. S-a ajuns în punctul în care
Hristos nu Se mai
poate lupta cu propria Sa Mireasă, nu Se mai poate descotorosi
de Ea pentru că
Ea crede. Indiferent cât de multe vânturi bat, de câte ori
este scuturată, Ea stă
acolo și crede.

A devenit mai rău pentru Elisei. El știa că
Ilie va fi luat la cer și au mers de la Ghilgal la Betel, iar
penticostalii din
Betel au venit și i-au spus: „Știi că Domnul îl va lua...”
„Știu, sigur că
știu, dar lăsați-mă în pace!” Apoi, au plecat din Betel, dar
înainte de
aceasta, Ilie i-a zis lui Elisei: „Rămâi în Betel. Rămâi
aici!” „Nicidecum”, a
răspuns Elisei, „nu te voi părăsi.” Înainte ca ei să plece mai
departe, toți
predicatorii din Betel au zis: „Știi, știi?” „Știu, dar
plecați și lăsați-mă în
pace!”

Vedeți,
El vă va încerca. Dumnezeu Se va asigura că sunt mulți oameni

care vă vor
spune că nu va funcționa. Vor fi mulți oameni care vor
confirma ceea ce
încearcă Domnul să facă, pentru că El va încerca să vă
clatine, vă va încerca
să vadă dacă aveți destulă credință sau nu. Și dintr-o dată,
sunteți bolnavi
încă o săptămână, încă o lună, iar cei din biserică vă
prezintă un leac
personal. Toți au un remediu sau un anumit medic la care vă
vor spune de
mergeți; vor veni toți predicatorii, iar eu nu spun că aceasta
nu ar fi bine,
că acei oameni nu vă pot ajuta, dar Dumnezeu vă va conduce
prin credință, iar
dacă există o Vitamină, un supliment sau ceva care să vă
ajute, Dumnezeu vă va
conduce prin credință, nu prin experiment. Toți vor veni și vă
vor spune: „Ai
nevoie de cutare și de cutare”, și vei pleca din biserică cu
bagaje pline de
lucruri de care ai nevoie, dar uneori va trebui să te scuturi
de toate și să
crezi în ceea ce a pus El de la început în inima ta, „*prin
rănilor Lui sunt vindecat*”, iar dacă Dumnezeu mă va conduce
undeva prin mâna unui medic sau medicament, El mă va conduce
acolo. Noi nu
suntem împotriva medicilor, ci suntem pentru ei, dar ne lăsăm
conduși de Domnul
prin credință.

Elisei a plecat, dar nu doar Ilie era
împotriva lui, ci și ceilalți profeti îi spuneau același
lucru.

„Rămâi aici.”

„Nu voi rămâne!”

„Știi că stăpânul tău te va părăsi.”

„Puteți să mă lăsați în pace? Eu cred
Cuvântul și rămân pe El.”

„Ilie

*i-a zis: „Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite la
Iordan.” El a răspuns:*

*„Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi
părăsi.” Și amândoi
și-au văzut de drum.”*

Ilie îi spunea: „Rămâi aici!” Ce avea să facă
Elisei, pentru că Ilie era stăpânul său?

„Cincizeci

*de inși dintre fiii prorocilor au sosit și s-au oprit la o
depărtare oarecare*

în fața lor și ei amândoi s-au oprit pe malul Iordanului.

Atunci,

*Ilie și-a luat mantaua, a făcut-o sul și a lovit cu ea apele,
care s-au*

*despărțit într-o parte și într-alta, și au trecut amândoi pe
uscat.*

După ce

au trecut, Ilie a zis lui Elisei: „Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine.” Elisei a răspuns: „Te rog, să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!”

Ilie a

zis: „Greu lucru ceri. Dar, dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa.”

Pe când

mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.

Elisei

se uita și striga: „Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!” Și nu l-a mai văzut. Apucându-și hainele, le-a sfâșiat în două bucăți

și a

ridicat mantaua căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi s-a întors și s-a oprit pe malul Iordanului;

a luat

mantaua căreia îi dăduse Ilie drumul și a lovit apele cu ea și a zis: „Unde

este acum Domnul Dumnezeu lui Ilie?" Şi a lovit apele, care s-au despărţit într-o parte şi în alta, şi Elisei a trecut."

Aici a fost un teren de încercare pentru Elisei, Mireasa. Ilie se afla în Ghilgal şi aşa cum putem vedea, în această călătorie au existat patru stadii, la fel ca în călătoria lui Rut; sunt patru stadii ale restituirii, ale izbăvirii. Când pleca din Ghilgal spre Betel, Ilie i-a spus lui Elisei să rămână acolo, dar Elisei i-a zis: „Nu voi rămâne aici, voi merge cu tine.” Au ajuns la Betel, iar Ilie i-a zis: „Rămâi aici, pentru că Domnul mă trimite la Ierihon.” „Nu voi rămâne”, a răspuns Elisei. „Viu este Domnul că nu te voi părăsi.” În Ierihon, Ilie i-a zis: „Voi merge la Iordan”, al patrulea stadiu. „Rămâi aici, te rog.” Dar Elisei a spus: „Viu este Domnul că nu te voi părăsi.”

Elisei a trecut prin neprihănire, sfinţire, botezul Duhului Sfânt şi urma să treacă Iordanul în mod supranatural, separat, singur cu Ilie, ca să primească însărcinarea sa. Ei s-au separat, au intrat dincolo de perdeaua râului Iordan, se aflau dincolo de perdea, acolo nu mai era nimeni altcineva decât ei doi. Nu era nici o şcoală a profetilor, nu era nimeni, pentru că botezul Duhului Sfânt a creat o cale pentru Duhul Sfânt Însuşi. Aici,

ei au trecut dincolo de perdeaua Iordanului, au traversat-o și au intrat în cămăruța secretă, iar atunci, el i-a spus: „Dacă mă vei vedea plecând, poți cere ce dorești.” Aceasta este ceea ce a căutat tot timpul Elisei. El voia ca însărcinarea, făgăduința, mantaua să cadă peste el. Care manta? Mantaua care-l acoperea pe Ilie, Duhul Sfânt care îl acoperea pe Ilie. El dorea ca această manta să cadă peste el pentru că exista deja o făgăduință. Când l-a chemat Ilie, el aruncase deja mantaua peste umerii săi, dar aici, el căuta să treacă dincolo de perdea. Au ajuns la Iordan, iar Ilie a zis: „Dacă mă vei vedea răpit, cere ce dorești.” „Vreau o dublă măsură”, a răspuns Elisei.

Ce credeți că va primi Mireasa? Când Piatra de încheiere va veni cu strigăte de „Îndurare, îndurare”, Ea va primi o dublă îndurare, un dublu har; este o porțiune îndoită care vine peste Mireasă. Mantaua a căzut, iar slujba lui Elisei, Mireasa, se întoarce la Iordan și spune: „Unde este Dumnezeuul lui Ilie?” Apoi, a ridicat cu mantaua apele, care s-au despărțit, iar el a pășit pe pământ uscat.

Vedeți, noi trebuie să trecem prin cele patru stadii și să nu ne lăsăm opriți nicăieri.

„De ce
nu rămâi aici, în neprihănire?”

„Eu nu voi rămâne în neprihănire, ci voi
merge în sfințire.”

Atunci de ce nu rămâi în sfințire, fiindcă ai
o viață curată?”

„Nu voi rămâne în sfințire, ci voi merge mai
departe, în botezul Duhului Sfânt.”

„Păi, acum ai daruri în viața ta, ai avut
parte de senzații, ai căzut jos în prezența Domnului, de ce nu
rămâi aici?”

„Nu voi rămâne aici pentru că Îl vreau pe El
Însuși, nu vreau doar darurile Sale, doar prezența Sa, ci Îl
vreau pe El
Însuși.” Aleluia!

Rut nu voia să rămână în Moab, nu voia să rămână
în urmă, ci a zis: „Unde vei merge tu, voi merge și eu; unde
vei trăi tu, voi
trăi și eu; unde vei muri tu, voi muri și eu; Dumnezeul tău,
va fi Dumnezeul
meu. Nu ne va despărți decât moartea.” Când Naomi a văzut
hotărârea ei, a
renunțat să o mai convingă.

Vine un timp în care Dumnezeu va vedea statornicia noastră, dar trebuie să fim dispuși să trecem prin test, să îndurăm totul. Trebuie să trecem testul în care cineva încearcă să ne clatine și să rămânem în picioare. A încercat diavolul să vă spună vreodată: „Nu este pentru voi!”? Aveți gânduri care vă spun: „Tu nu faci parte din cei aleși!”? Ce răspuns caută Dumnezeu? Așteaptă să spui: „Da, probabil ai dreptate.”? Nicidecum! Răspunsul așteptat de El este: „Orice ar fi, eu voi merge mai departe.”

„Nu vei reuși, nu vei obține niciodată ceea ce au ei!”

„Nu contează, eu merg oricum! Nimic nu mă va despărți de El și nu mă va opri, ci voi crede acest Mesaj până la ultima mea suflare. Voi accepta orice va descoperi Dumnezeu, voi umbla în Aceasta și voi rămâne acolo până când moartea mă va despărți de această viață în care cred acest Cuvânt!”

Aceasta caută Dumnezeu, prieteni.

Aceasta a fost Rut în prima ei etapă. Nu a fost ușor să se decidă, nu a fost o decizie rapidă, ci a fost o decizie bazată pe credință; ea și-a luat un angajament, iar când a făcut

aceasta, s-a mutat în
țară.

Slăvit să fie Domnul! Nu am ajuns nicăieri,
deși am fost în multe locuri.

Cu voia Domnului, vom continua cu Rut, de
aceea, vă rog să rămâneți în rugăciune. O mai avem pe Rut
slujind, Rut
odihnindu-se și Rut răsplătită.

Nu lăsați nimic să vă dea jos de pe acest
Cuvânt! Chiar dacă nu ați ajuns în locul în care doriți să
fiți, țineți-vă
bine. Refuzați să fiți respinși sau negați, iar dacă vedeți în
Cuvânt ceva și
știți că este adevărat, țineți-vă de acel Ceva cât trăiți și
refuzați să
renunțați! Nu contează cine ce vă spune, ce vă spune școala
profeților,
spuneți: „Eu voi sta cu El până când...” Până când ce? Până când
acest Cuvânt
vine la împlinire în viața mea, pentru că aceasta este ceea ce
face Mireasa
pentru schimbarea trupului. I s-a promis că atomii Ei vor fi
schimbați!
Indiferent cât de mult se va încerca să fim scuturați de pe
această făgăduință,
atomii noștri se vor schimba. Ne vom ține de această
făgăduință, vom rămâne la
ea, o vom mărturisi și o vom crede până când... Nu până la
următorul obstacol,
nu până când vom fi scuturați din nou, nu, ci până când atomii
noștri vor fi

schimbați!

Stați neclintiți până când sunteți vindecați,
până când sunteți izbăviți, până când făgăduința care v-a fost
dată de Dumnezeu
vine la împlinire în viața voastră, pentru că nu există
renunțare sau cale de
întoarcere înapoi! Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

Rut a avut Ceva ce nu a pus ea acolo. Elisei
a avut Ceva ce nu a pus Ilie acolo. Femeia dintre neamuri care
a mers lângă
masa lui Isus și a apostolilor a avut Ceva ce nu a pus ea
acolo. Corneliu a
avut Ceva ce nu a pus el acolo; El a avut Ceva ce era acolo
înainte de
întemeierea lumii, iar acel Ceva este Sămânța care fost pusă
acolo și care are
abilitatea de a se ține de Cuvânt. Nu sunteți voi și eu, nu
sunt aceste mâini,
nu este această minte, nu este voința noastră, ci este Ceva ce
există în noi și
nu poate fi negat pentru că face parte din Cuvânt și crede
Cuvântul. Va crede
în ciuda tuturor lucrurilor!

Câți dintre voi cred? Câți dintre voi vor
pierde câteva unghii de la mâini ținându-se de El? Poate
cicatricele noastre nu
vor fi în ceruri niște cicatrici făcute de un leu în
Colosseum, ci vor fi niște cicatrici făcute de faptul că
ne-am ținut de făgăduință, când Dumnezeu Însuși încerca s-o
scuture din mâinile
noastre.

„Vrei să spui că Dumnezeu face așa ceva?” Da!

Când Dumnezeu face aceasta, El o face cu un scop. Ce vrea să vadă El? Ce ai

tu, din ce ești făcut, dacă reflectezi caracterul Lui și dacă te ții cu

adevărat de făgăduința Lui.

Unghiile tale vor fi un dezastru când vei

ajunge Dincolo, dar vei ajunge. Slăvit să fie Domnul. Amin.

-Amin-